

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Tertiæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

De materia huius sacramenti? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38725

gerit personam Christi, in signum, quod excellen-
tia virtutis in sacramento operantis est à Christo.
In sacramento autem penitentiae (sicut dictum est*) *in solue.*
sunt actus humani, pro materia, qui proueniunt ex *preced.*
inspirazione interna. Vnde materia non exhibetur
à ministro, sed à Deo interius operante. Sed com-
plementum sacramenti exhibet minister, dum peni-
tentem absoluit.

Ad tertium dicendum, quod etiam in penitentia
est aliquid, quod est sacramentum tantum, scilicet
actus exterius exercitus, tam per peccatorem peni-
tentem, quam etiam per sacerdotem absoluentem: res
autem & sacramentum, est penitentia interior pec-
catoris: res autem tantum & non sacramentum, est
remissio peccati. Quorum primum totum simul sum-
ptum est causa secundi: primum autem & secundum,
sunt quodammodo causa tertij.

ARTIC. II.

*Utrum peccata sint propria materia huius
sacramenti?*

511

AD secundum sic proceditur. Videtur, quod pec-
cata non sint propria materia huius sacramen-
ti. Materia enim in alijs sacramentis per aliqua ver-
ba prolata sanctificatur, & sanctificata effectum sa-
cramenti operatur. Peccata autem non possunt san-
ctificari, eo quod contrariantur effectui sacramenti,
qui est gratia remittens peccata. Ergo peccata non
sunt materia propria huius sacramenti.

¶ 1 Præterea, Aug.* dicit in lib. de penit. Nul-
lus potest inchoare nouam vitam, nisi eum veteris vi-
tæ peniteat. Sed ad vetustatem vitæ pertinent non so-
lum peccata, sed etiam pœnalitates præsentis vitæ.
Non ergo peccata sunt propria materia penitentiae.

*ca 2 non
longè à
prin. 10. 9*

¶ 3 Præterea, Peccatorum quoddam est originale,
quoddam mortale, quoddam veniale. Sed penitentiae
sacramentum nõ ordinatur contra originale peccatũ
quod tollitur per baptismum; neque contra peccatũ
mortale, quod tollitur per cõfessionẽ peccatoris; nec
etiam

etiam contra veniale, quod tollitur per infusionem pectoris, & per aquam benedictam, & alia huiusmodi. Ergo peccata non sunt propria materia penitentiae.

SED contra est, quod Apostolus dicit 2. Cor. 12. Non egerunt penitentiam super immundicia & fornicatione & impudicitia quam gesserunt.

RESPONDEO dicendum, quod duplex est materia, scilicet proxima & remota: sicut statua proxima materia est metallum, remota vero aqua. Dicitur est autem*, quod materia proxima huius sacramenti sunt actus penitentis: cuius materia sunt peccata, de quibus dicitur, & quae confitetur, & pro quibus satisfacit. Unde relinquitur, quod remota materia penitentiae, sunt peccata, non acceptanda, sed detestanda & destruenda.

Ad primum ergo dicendum, quod ratio illa procedit de proxima materia sacramenti.

Ad secundum dicendum, quod vetus & mortalis vita est obiectum penitentiae, non ratione poenae, sed ratione culpae annexae.

Ad tertium dicendum, quod penitentia quodammodo est de quolibet peccatorum genere: non tamen eodem modo. Nam de peccato actuali mortalis est penitentia proprie & principaliter. Proprie quidem, quia proprie dicitur penitere de his quae nostra voluntate commisimus. Principaliter autem, quia ad deletionem peccati mortalis, hoc sacramentum est principaliter institutum. De peccatis autem venialibus est quidem penitentia proprie, in quantum sunt nostra voluntate facta: non tamen contra haec principaliter est hoc sacramentum institutum. De peccato vero originali, penitentia nec principaliter est, (quia contra ipsum non ordinatur hoc sacramentum, sed magis baptismus) nec etiam proprie: quia peccatum originale non est nostra voluntate peractum, nisi forte in quantum voluntas Adae reputatur nostra, secundum modum loquendi, quo Apostolus dicit Rom. 5. In quo

ar p. 1. a. 1. 2.

quo omnes peccauerunt. In quantum tamen large accipitur penitentia pro quacumque detestatione rei praterita, potest dici penitentia de peccato originali: sicut loquitur Aug. * in lib. de penitentia.

ARTIC. III.

Utrum hæc sit forma huius sacramenti, Ego te absoluo?

Ad tertium sic proceditur. Videtur, quod hæc non sit forma huius sacramenti. Ego te absoluo. Formæ enim sacramentorum ex institutione Christi & Ecclesiæ vsu habentur. Sed Christus non legitur hanc formam instituisse, neque etiam in cõmuni vsu habetur; quinimmo in quibusdam absolutionibus, quæ in ecclesiâ publice fiunt (sicut in Prima & Completorio, & in cena Domini) absolvens non vitur oratione indicauiua, vt dicat, Ego vos absoluo; sed oratione deprecatiua, cum dicit, Misereatur vestri omnipotens Deus, vel, Absolutionem & remissionem tribuat vobis omnipotens Deus. Ergo hæc non est forma huius sacramenti, Ego te absoluo.

*in lib de
vera, &
sul pæn.
c. 8. to. 4.
& in li.
de panit.
med. c. 2.
to. 9.
S 12
4. d. 22 q.
2. 2. 4.
2. et. &
opus. 22.*

¶ 2 Præterea, Leo Papa dicit*, quod indulgentia Dei, nisi supplicationibus sacerdotum nequit obtineri. Loquitur autem de indulgentia Dei, quæ præstatur penitentibus. Ergo forma huius sacramenti debet esse per modum deprecationis.

*refertur
de pen. d.
1. c. mul.
t. pl. x. nō
procul a
prin. &
d. v. ur es
se in. pi.
ad P. mo.
dor. qua
est 89. in
Leo v.*

¶ 3 Præterea, idē est absolvere a peccato, quod peccatū remittere. Sed solus Deus peccatū remittit, qui etiā solus interius hominē a peccato mundat: vt Aug. dicit super Io. * Ergo videtur, quod solus Deus a peccato absoluat. Non ergo debet sacerdos dicere, Ego te absoluo, sicut non dicit, Ego tibi peccata remitto.

*de: of. d.
4 c. 141.
et tra. 5.
sup. 10 to
mo 9.*

¶ 4 Præterea, Sicut Dominus dedit potestatem discipulis absoluendi a peccatis: ita etiam dedit eis potestatem curandi infirmitates, & vt daemonia eijcerent, & vt languores sanarent, vt habetur Math. 10. & Luc. 9. Sed sanando infirmos Apostoli non viebantur his verbis, Ego te sano; sed, Sanet te Dominus Iesus

Iesus